

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3948

гр. София, 07.12.2023 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и втори
ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дияна Ценева

Членове: Теодора Гроздева
Милена Даскалова

като разгледа докладваното от Теодора Гроздева Касационно гражданско
дело № 20238002101731 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.288 във връзка с чл.280 ГПК.

Образувано е по касационна жалба на П. Б. Ж. и и Д. П. Б., действаща
със съгласието на своята майка и законен представител М. Г. П., срещу
решение № 1501 от 07.12.2022 г. по в.гр.д.№ 3642 от 2021 г. на Софийския
апелативен съд, Гражданско отделение, 10 състав, с което е потвърдено
първоинстанционно решение № 260157 от 11.01.2021 г. по гр.д.№ 9884 от
2019 г. на Софийския градски съд, гражданско отделение, 22 състав в
обжалваната му част за отхвърляне на предявените от П. Б. Ж. и Д. П. Б.
срещу М. Р. З. искове по чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за
неимуществени вреди в размер на по 26 000 лв. за всеки от ищците.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно и
незаконно съобразно като постановено в нарушение на закона- основания за
касационно обжалване по чл.281, ал.1, т.3 ГПК.

Като основания за допускане на касационното обжалване се сочат
чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК. Поставят се следните въпроси:

1. При разрешаване на спорен по делото въпрос, кое доказателствено
средство има преимущество- направеното извънсъдебно признание на факт

или писмен документ, опровергаващ този факт ?

2. Може ли съдът да постанови решението си въз основа на доказателство, което съдът приема само в отделна негова част ?

3. Задължен ли е съдът да обсъди всичко обстоятелства по делото и да посочи кои правно релевантни факти счита за установени и длъжен ли е да се аргументира защо приема един документ в едната му част за истински, а в другата го изключва от доказателствата по делото, без да е налице изричен акт в тази насока ? По този въпрос се сочи противоречие на обжалваното решение с решение № 265 от 10.09.2012 г. по гр.д.№ 703 от 2011 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 554 от 08.02.2012 г. по гр.д.№ 1163 от 2010 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 127 от 05.04.2011 г. по гр.д.№ 1321 от 2009 г. на ВКС, ГК, IV г.о.

4. При непосочване на автор на публикацията, кой носи отговорност за написаното в нея ? По този въпрос се сочи противоречие на обжалваното решение с решение № 404 от 13.07.2010 г. по гр.д.№ 907 от 2009 г. на ВКС, ГК, III г.о., определение № 264 от 12.11.2013 г. по гр.д.№ 5023 от 2013 г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение № 147 от 18.03.2011 г. по гр.д.№ 1640 от 2010 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 6937 от 14.10.2019 г. по гр.д.№ 881 от 2018 г. на СГС.

5. Кой следва да докаже, че изнесеното в публикацията е истина-ищецът или ответникът ? По този въпрос се сочи противоречие с решение № 170 от 12.10.2016 г. по гр.д.№ 1952 от 2016 г. на ВКС, ГК, III г.о.

В писмен отговор от 31.03.2023 г. ответникът по касационната жалба М. Р. З. оспорва жалбата. Моли касационното обжалване на решението да не бъде допускано.

Върховният касационен съд на Република България, Гражданска колегия, състав на първо гражданско отделение по допустимостта на жалбата и наличието на основания за допускане на касационното обжалване счита следното: Касационната жалба е допустима: подадена е от легитимирани лица /ищци по делото/, в едномесечния срок по чл.283 ГПК и срещу решение на въззивен съд по облигационни искове с цена над 5 000 лв., което подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК, при условията на чл.280, ал.1 и 2 ГПК.

За да постанови решението си за потвърждаване на първоинстанционното решение за отхвърляне на предявените от П. Ж. и Д. Б. искове по чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от публикация във вестник „Уикенд“, бр.21 от 27.05.2017 г., стр.63, със заглавие „Рак погуби и човекът без лице“, без посочен автор на статията, въззивният съд е приел, че ответникът М. Р. З. не носи отговорност за съдържащите се в тази публикация неистини за ищците, тъй като към датата на публикацията не е бил главен редактор на вестника. Обосновал е този свой извод с представените по делото писмени доказателства: допълнително споразумение към трудов договор № 402 от 01.10.2014 г., според което още през 2014 г. ответникът е бил преназначен от длъжността „главен редактор“ на длъжност „директор вестник“; заповед № 1 от 29.01.2018 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение от длъжността „директор вестник“, считано от 01.02.2018 г.; справка от 11.06.2020 г. и писмо от НАП от 10.09.2020 г., че на 13.02.2017 г. в НАП е получено уведомление по чл.62, ал.5 КТ за сключен трудов договор на М. З. с „Ню медиа груп“ АД за длъжността „директор вестник“. Съдът е счел е, че посоченото в самия вестник „Уикенд“, че М. З. е негов главен редактор, е опровергано от гореописаните писмени доказателства.

Изложени са и евентуални съображения за неоснователността на исковите спрямо М. З., в случай че се приеме, че той е бил главен редактор на вестника. Според съда, ищците, чиято е била доказателствената тежест, не са доказали, че З. е разпоредил публикуване на статията, въпреки съзнанието си, че информацията в нея е невярна, или че е променил съдържанието на статията така, че тя да придобие злепоставящ характер.

Предвид тези мотиви на съда в обжалваното решение не са налице посочените основания по чл.280, ал.1, т.1 и т.3 ГПК за допускане на касационното обжалване на решението, поради следното:

Първият поставен въпрос /При разрешаване на спорен по делото въпрос, кое доказателствено средство има преимущество- направеното извънсъдебно признание на факт или писмен документ, опровергаващ този факт ?/ не е правен въпрос, който би могъл да обуслови допускане на касационното обжалване на решението, тъй като е неотносим към конкретното дело, по което няма доказателства ответникът М. З. да е признал извънсъдебно факта,

че е бил главен редактор на вестник „Уикенд“ към датата на публикацията, съдържаща неистини за ищците. Посоченото в самия вестник, че З. е главен редактор на вестника, не представлява негово извънсъдебно признание на този факт, а друга невярна информация, публикувана във вестника.

Вторият поставен въпрос /Може ли съдът да постанови решението си въз основа на доказателство, което съдът приема само в отделна негова част ?/ също е неотносим към конкретното дело, по което съдът не е приел като доказателство само част от представеното копие от бр.21 на вестник „Уикенд“ от 27.05.2017 г. Напротив, като доказателство по делото са приети всички представени от ищците страници от бр.21 на вестник „Уикенд“. Фактът, че част от написаното в тях съдът приема за вярно, а друга част за невярно /частта, в която е посочено, че ответникът е главен редактор на вестника и частта, съдържаща публикацията „Рак погуби и човекът без лице“/ не означава, че съдът не е приел тези страници от вестника като доказателства по делото, а само, че в съответствие със задължението си по чл.12 ГПК и чл.235 ГПК е преценил доказателствената стойност на тези доказателства, респ. верността на публикуваната в тях информация, с оглед събраните по делото други доказателства.

По третия поставен въпрос /Задължен ли е съдът да обсъди всичко обстоятелства по делото и да посочи кои правно релевантни факти счита за установени и длъжен ли е да се аргументира защо приема един документ в едната му част за истински, а в другата го изключва от доказателствата по делото, без да е налице изричен акт в тази насока ?/ няма противоречие между приетото в обжалваното решение и посочената практика на ВКС. Напротив, напълно в съответствие с тази практика съдът е обсъдил всички относими към спора факти и обстоятелства, посочил е кои правно релевантни за спора факти счита за установени и подробно се е аргументирал защо приема за неистинска публикуваната във вестника информация, че ответникът М. З. е главен редактор на този вестник към 27.05.2017 г. Няма приемане на един документ от съда в една негова част и изключване на друга негова част от доказателствата по делото, както твърдят касаторите.

Четвъртият поставен въпрос /При непосочване на автор на публикацията, кой носи отговорност за написаното в нея ?/ също не може да обуслови допускане на касационното обжалване на решението, тъй като касае

изложените от съда евентуални мотиви за отхвърляне на исковете срещу М. З. /че главният редактор на вестник носи отговорност за публикациите в този вестник, без посочен техен автор, само ако е разпоредил публикуването на статия, въпреки съзнанието си, че информацията в нея е невярна, или ако е променил съдържанието на статията така, че тя да придобие злепоставящ характер/, но не и главния мотив на съда за отхвърляне на тези искове /че М. З. не носи отговорност за съдържащата неистини за ищците публикация във вестник „Уикенд“, бр.21 от 27.05.2017 г., тъй като не е бил главен редактор на вестника към датата на тази публикация/.

5. По петия поставен въпрос /Кой следва да докаже, че изнесеното в публикацията е истина- ищецът или ответникът ?/ касационното обжалване също не може да бъде допуснато, тъй като няма противоречие между приетото в обжалваното решение и практиката на ВКС. Напротив, напълно в съответствие с практиката на ВКС, касаеща правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес, въззивният съд е приел, че в тежест на ответника М. З. е било да ангажира доказателства /и той е ангажирал такива/, за да докаже твърдението си, че към датата на публикацията във вестник „Уикенд“, бр.21 от 27.05.2017 г. е заемал длъжност „директор вестник“, а не „главен редактор“ на вестника.

Не са налице и основанията на чл.280, ал.2 ГПК за служебно допускане на касационното обжалване на решението на Софийския апелативен съд: Няма вероятност решението да е нищожно или недопустимо, тъй като същото е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; постановено е по редовна искова молба, без да са били налице процесуални пречки за разглеждането на тази молба.

Решението не е и очевидно неправилно по смисъла на чл.280, ал.2, предл.3 ГПК: То не е постановено нито в явно нарушение на материалния или процесуалния закони /такова нарушение, което да е довело до приложение на законите в техния обратен, противоположен смисъл/, нито извън тези закони /въз основа на несъществуваща или несъмнено отменена правна норма/, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика. За да постави решението си, съдът е приложил относимите към спора норми на ЗЗД и ГПК,

в действащите им редакции и съобразно с техния точен смисъл. Изводите, до които е достигнал съдът, не са в противоречие с правилата на формалната логика и в този смисъл не са явно необосновани.

Поради всичко гореизложено касационното обжалване на решението на Софийския апелативен съд не следва да се допуска.

Ответникът по жалбата М. З. не претендира разноски за касационното производство, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

По изложените съображения Върховният касационен съд на Република България, Гражданска колегия, състав на първо отделение

ОПРЕДЕЛИ:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 1501 от 07.12.2022 г. по в.гр.д.№ 3642 от 2021 г. на Софийския апелативен съд, Гражданско отделение, 10 състав.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____